

få tag i Johan Arndt en gång till i dag. Jag ville inte låta bli det för allt i världen. Det var visst en mycket bra bok. Kanske den var lik Ivars speldosa, när allt kom omkring.

Ja, jag smög mig på nytt upp ifrån farmor och klättrade från hylla till hylla. Om jag hade fallit, så hade jag nog aldrig mer fått vara med Lill-Ingeborg och bränt ris.

Med mycket besvär bufflade jag äntligen ut boken genom en glugg uppe vid spiselröret.

När jag hörde hur den dunsade i marken utanför säterväggen, klack det till i mig, så att jag var alldeles på vippen att tumla ner i ansiktet på farmor, som låg i pårsängen nedanför och gapade och snarkade.

Åh, så hjärteglad jag var, när jag änteligen var nere igen och höll Johan Arndt i famnen. Jag strök och klappade hans breda skinnrygg, alldeles som jag brukade göra med katten, när den var snäll.

Det var nu intet tvifvel om, att Johan Arndt var klok och hade god reda på många saker, efter som både far och mor och farmor voro så ense om det. När de, som själfva voro så kloka, tyckte det, då kunde man ju begripa, hvad han dugde till.

Först undersökte jag honom nogt på alla sidor, särdeles